

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

I

Πλειό μεγάλος πόνος
Τὰ σπλάγχνα μου'χε σχίσει,
Κ' ἐξύπνησα τὴ φύσι
Κι' ἀγοίκα πὼς βογγῶ.

Ἐξύπνησα τ' ἀστέρια
Κ' ἐβόγγησε τὸ κύμα·
Στὴ γῆ δὲ βρέσκει μνημα
Ὁ πόνος ποῦ γροικῶ.

Τὰ πλειό φοριχτὰ στοιχεῖα
Ἐξύπνησα στὸν ἄδην
Καὶ μέσ' ἀφ' τὸ σκοτάδι
Χυθῆκαμε στὴ γῆ,

Ν' ἀρπάξουμε ἀφ' τὴ φύσι
Τῆς ὑπαρξίς τὸ νόμο,
Νὰ ἴδουμε σὲ ποῖδ δρόμο
Σκληρὰ μᾶς ὀδηγεῖ.

II

Πάλλευκα φτερά μου
Μὴ μου κρατῆς δεμένα,
Κάτι ζητῶ σ' ἐσένα
Ποῦ φεύγει ἀπὸ τὴ γῆ.

Τοῦ πλειό γλυκοῦ πλανήτη
Τὰ μονοπάτια ξέρω,
Δόσε μου ἐκεῖ νὰ φέρω
Μιὰ σκέψι σου χρυσῆ.

Τοῦ κόσμου νεκροθάφτης,
Ἄσε πικρὰ νὰ κλάψω,
Τὸ δάκρυ μου νὰ θάψω
Ποῦ ἡ ἀγνή ψυχὴ μου κλεῖ,

Κ' ἐκεῖ μαζὺ νὰ φέρω
Ὅ,τι ἀφ' τὴ γῆ δὲ φθάνει,
Τ' ἀγαθὶνο στεφάνι,
Τοῦ Γιούδα τὸ φίλι.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Λέγετε νὰ περάσω
Στὸ πλειό μεγάλο ἀστέρι,
Τοῦ Νῶε τὸ περιστέρι
Στὰ χέρια μου κρατῶ.

Ἀφῆστε νὰ περάσω
Τὰ γαλαζένια μάκρη,
Νὰ τρέξω ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Γιὰ νὰ βρω τὸ Θεό.

Ἀκούσετε ἓναν ἦχο,
 Τῆς ἠθικῆς μιὰ λέξι·
 Κᾶτι ψηλὰ ἔχει τρέξει
 Ποῦ γύρευα νὰ πῶ.

Ἀπὸ τὸν κόσμον τρέχω
 Ποῦχα κ' ἐγὼ μιὰ μέρα
 Τὸ Ναζωραῖο πατέρα,
 Τὸ Δάντην ἀδελοφῶ.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

I

Ἄφ' τὸ πικρὸ σου κλάμα
 Δόσε κ' ἐμὲ ἓνα δάκρυ
 Νὰ κάψω ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
 Τῆ δόλια μου καρδιά,

Κι' ἄφησε ἐμὲ μονάχο
 Στὸ πόνου μου νὰ κλάψω,
 Κᾶτι κρυφὸ νὰ θάψω
 Στὴν ἄβυσσο βαθειά.

Δυστυχισμένο πλάσμα
 Τοῦ μαύρου κόσμου θῦμα,
 Δὲν πλάστηκε τὸ κρίμα
 Γιὰ κεῖνο ποῦ πετᾷ.

Δόσε σ' ἐμὲ ἓνα δάκρυ
 Καὶ τρέξε ἐδῶ σιμά μου
 Νὰ βρῆς στὴ συφορὰ μου
 Κ' ἐσὺ παρηγοριά.

II

Ὁ νυφικὸ σου ρούχο
 Περίφανη στολίσου,
 Σὲ κράζει τῆς ψυχῆς σου
 Ὁ νιὸς ὁ ζηλευτός.

Ἡ νυφικὴ κορῶνα
 Στὸ μέτωπο σοῦ πιάνει·
 Τ' ἀγκάθινο στεφάνι
 Τὸ φόρεσε ὁ Χριστός.

Ἐμένα ἢ γῆ χωρίζει,
 Ἐσένα ἢ γῆς ἐνώνει
 Καὶ ρόδα ἐμπρὸς σου στρώνει
 Ἡ πρόσκαιρη χαρά.

Κ' ἐγὼ ποῦ ἐμπρὸς σου στέκω
 Κι' ἀκίνητος κυττάω,
 Στῆς συφορᾶς πετᾶω
 Τ' ἀθάνατα φτερά.

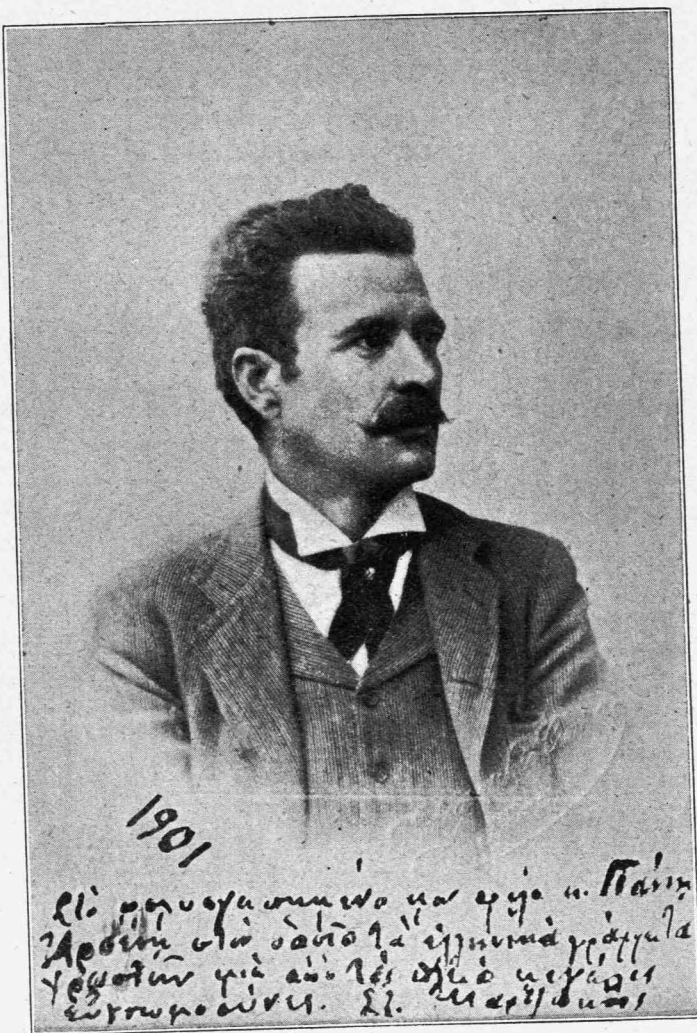

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΚΑΜΜΙΑ φωνὴ δὲ βγαίνει
 Μέσ' ἀπ' τὰ μαύρα δάση·
 Εἶναι γυρμένη ἢ πλάσι
 Σ' ἀσάλευτη νυχτιά.

Κανένα φῶς δὲ βγαίνει
 Ἀπὸ τὰ οὐράνια πλάτη·
 Εἶναι κλειστὸ τὸ μάτι
 Στὴ τόση σκοτεινιά.

Διόργανος Μαργαρίτου

Μέσα στὴ θεία γαλήνη,
 Στὴ σιγαλιὰ τῆ μαύρης
 Τοὺς θησαυροὺς τῆς νύκτος
 Ἡ φύσι προσπαθεῖ.

Καὶ μιὰ ψυχὴ τριγύρω
 Μονάχη φτερουγίζει
 Κ' ἐν ἄλλο φῶς ἀσπρίζει
 Ἀπὸ μιὰν ἄλλη αὐγή.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ * ΒΕΑΤΡΙΚΗ

Το μυστικό τραγουδι
Ποῦ βγήκε ἀφ' τῆ ψυχῆ σου,
Στὰ βάθη τῆς ἀβύσσου
Ἀντήχησε φριχτά,

Κ' ἐξύπνησε τὰ πάθη
Στὰ καταχθόνια στήθεια·
Μονάχα ἡ μαύρη ἀλήθεια
Ἐβόγγησε πικρά.

Ὁ πόνος τῆς καρδιάς σου
Παρηγοριά δὲ βρίσκει·
Ἀκόμη κ' ἡ Φραγκίσκη
Τὸ Δάντε συγχινεῖ.

Καὶ μέσ' στὴ μαύρη φλόγα,
Τὴν ἔνοχη τῆ φρίκη,
Τοὺς κόσμους ἡ Βεατρίκη
Μαγεύει καὶ κινεῖ.

ΣΚΟΤΟΣ * ΦΩΣ

Ἐγὼ π' ἀχνὸς σὰ φάσμα
Βογγῶ γιὰ τὴν ἀλήθεια,
Ποῦ μάτωσα τὰ στήθεια
Ζητῶντάς τη στή γῆ·

Ἐγὼ πῶχω δοσμένη
Σ' αὐτὴ τὴν ὑπαρξί μου,
Ποῦ φέρνω στὴ ψυχῆ μου
Βαθύτατη πληγῆ·

Ἀνώφελα τὴν κράζω
Καὶ τὸ κορμί μου σέρνω,
Τοῦ κάκου πάντα φέρνω
Τὴ συφορά μ' ἐμέ.

Αὐτὴ τὸ ψέμα φέρνει
Καὶ μοῦ ξεσκλᾶ τὰ στήθεια
Καὶ μόνη τὴν ἀλήθεια
Τὸ ψέμα φέρνει ἐσέ.

Ε Υ Α

Ἄν ἔρχομαι μπροστά σου
Ὡς ἦρθε μιὰν ἡμέρα
Τοῦ ἀντάρτη μου πατέρα
Ἡ ἀτρόμητη ψυχῆ,

Κ' ἐκρύφτηκε στὸ φεῖδι
Τὸ μῆλο νὰ σοῦ δείξῃ
Καὶ μὲ τὸ θεῖο ν' ἀνοίξῃ
Μιὰ πάλη μισητῆ.

Στὸ μαγικό σου κῆπο
Ἄν κόπηκε τὸ μῆλο
Ποῦ κάθε ἀνθρώπου χεῖλο
Τῶθρε πολὺ πικρό,

Στὸ δέντρο του ἄφησέ με
Γιὰ λίγο νὰ πλησιάσω,
Μιὰ κάσα ἐγὼ νὰ φτιάσω,
Νὰ φτιάσω ἓνα σταυρό.

ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

ΘΥΜΗΣΟΥ πῶς μιὰ μέρα
 Μπροστά σου εἶχε προβάλλει
 Μ' ὀλόγυρτο κεφάλι
 Ἡ πλειὸ γλωμὴ μορφή,

Κι' ἀνάμεσα στοὺς πόνους
 Ποῦ τῶγραψεν ἡ μοῖρα,
 Στὴ φτερωτὴ του λύρα
 Σπартάριζε ἡ στροφὴ.

Τοῦ νοῦ του τὸ μαρτύριο,
 Τὴ σκέψι του θυμῆσου,
 Κι' ἂν ἴσως κ' ἡ ψυχὴ σου
 Δὲν τὸν ζητήση πλειό,

Πάντα σ' ἐσὲ θὰ μένη
 Στὴν πλειὸ γλυκειὰ ἄρμονία,
 Σὰν κάτι ποῦ ἡ θυσία
 Ἀφίνει στὸ ναό.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

I

ΠΑΡΑΤΗΘΕΑ τὰ οὐράνια
 Καὶ ντύθηκα τὴν ὕλη
 Καὶ γροίκησα στὰ χεῖλι
 Τὴ δίψα τοῦ φιλιού.

Αἰσθάνθηκα στὰ στήθη
 Τοῦ στεναγμοῦ τὴ φλέβα
 Κ' εἶπα σεμνὰ στὴν Εὐᾶ
 Τραγοῦδια τ' οὐρανοῦ.

« Ἀνέβα, ανέβα, ανέβα »,
 Μοῦ φώναζαν τὰ ὕψη
 Κ' ἐγὼ μέσα στὴ θλίψι
 Ζητοῦσα νὰ κρυφθῶ.

« Ἀνέβα, ανέβα, ανέβα »,
 Μοῦ φώναζαν τ' ἀστέρια,
 Κι' ἀνοιξα εὐθύς τὰ χέρια
 Στὴ γῆ νὰ σταυρωθῶ.

II

ΓΙΓΑΝΤΩΜΕΝΗ ἡ φρίκη
 Στὴν ἄβυσσο μὲ σπρώχνει,
 Κάτι φριχτὸ μὲ διώχνει
 Χωρὶς νὰ μοῦ μιλή.

Τ' ἀδέλφια μου τ' ἀστέρια
 Μὲ διώχνουνε κ' ἐκεῖνα·
 Καμμιά γιὰ μένα ἀχτίνα
 Τ' ἀπέραντο δὲν κλεῖ.

Ἐκλείστηκε γιὰ μένα
 Τῶν ἀστεριῶν ὁ δρόμος,
 Μόνο μοῦ μένει ὁ τρόμος
 Ποῦ γύρω μου ἀντηχέι.

Μὲ στείλανε στὸν κόσμο
 Καὶ μοῦπαν ν' ἀγαπήσω
 Γιὰ νᾶβρω νὰ ὀδηγήσω
 Στὰ οὐράνια μιὰ ψυχὴ.

Χ Α Ο Σ

Τὸν κόσμον ποῦχα πλάσει
 Τὸν ἔρριξα γιὰ σένα
 Καὶ γκρέμισα μ' ἐμένα
 Τῆ γῆ, τὸν οὐρανό.

Ἐπέτρωσα τὸ δάκρυ,
 Ἐνέκρωσα τὸ στίχο
 Καὶ τρέγω χωρὶς ἦχο
 Καὶ δίχως στεναγμό.

(Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1902)

Καὶ λειτουργὸς πλανιέμαι
 Χωρὶς ναὸ κανένα
 Καμμιά φωνὴ γιὰ μένα
 Στῆ γῆ δὲν ἀντηχεῖ.

Στὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ μου
 Ἄς τρέξῃ ἡ γῆ νὰ κλάψῃ
 Ἐγὼ ἐκεῖ μέσα θάψῃ
 Τῆ δόλια μου ψυχῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

